

Како се тврди, услед недостатка доказа, Врховни суд Косова ослободио је Албанца који је у првостепеном поступку био осуђен на 40 година затвора, због напада на аутобус пун Срба, због напада у коме је убијено једанаесторо људи, а њих двадесет и двоје повређено.

Можда је суд у том случају поступио исправно. Свако се сматра невиним док се не докаже супротно, макар и да све начелно указује да је крив. Међутим, проблем је што су стотине и стотине убистава и киднаповања Срба остала некажњена. И да је УМНИК, односно од скоро ЕУЛЕКС администрација на Косову и Метохији неспособна, с обзиром на велики број нескривено учињених злочина, до сада би сигурно немали број починилаца био осуђен. Но, то се није десило. Значи, очито се ради о систематски вођеној политици некажњавања злочина над припадницима српског народа. Тим пре што знамо да доминантно европска и америчка управа у нашој јужној покрајини није неефикасна, само када хоће да делује.

НАТО је био у савезу са албанским сецесионистима током 1999. године. Мировни аранжман који је уследио после бруталног бомбардовања Србије, евроатлантски заступници албанског сепаратизма, схватили су као наше препуштање јужне покрајине окупационим снагама. Ако посматрамо суштину ствари, такво тумачење вероватно и није без основа. Међутим, запањујуће је да евроатлантски заговорници људских права, „непријатељско“ цивилно становништво на окупираним територијама нису третирали у складу са вредностима за које се залажу. Штавише, стиче се утисак, да су се према њему понели горе од нацистичке администрације у окупираним земљама током Другог светског рата!

Вермахт је у њима прибегавао колективној одмазди за оно што се дешавало после успостављања окупационе управе. Тако је у Србији у неким периодима стрељано и 100

невиних талаца за сваког убијеног немачког војника. Ипак, готово да нико није стрељан због онога што се десило пре потписивања капитулације. Нико није погубљен због погибије немачких војника током Априлског рата или због стрељања припадника немачке мањине од стране југословенских власти, због дезертирања из наше војске током првих дана рата.

С друге стране, НАТО окупационе снаге допустиле су својим албанским савезницима да искале бес на недужним српским цивилима, и због онога што се десило пре окупације, али и да реализују план етничког чишћења Косова и Метохије. Припадници оружаних снага, полиције и администрације земаља које мисле да имају кредибилитет да другима деле савете у вези са владавином права, мирно су гледали док су мањински Срби прогањани, на исти начин као цивилно становништво поражене стране, и то обично само друге вере, у средњем веку. Мада, и то поређење вероватно није сасвим одговарајуће.

После победе, средњовековни великаши су само неколико дана дозвољавали својој војсци да пљачка поражене и да на разне друге начине задовољава своје страсти, а у неким случајевима и да „прослави“ победу покољима. С друге стране, НАТО управа на Косову годинама је толерисала убијање Срба, а сада заташкава злочине и амнестира крвнике. То што више наших сународника није страдало (или сада не страда), само је резултат маркетиншке процене албанских лидера, у околностима када су припремали доношење сецесионистичког акта, односно од када настоје да издејствују нова признања косовске квазидржаве и чланство у међународним институцијама.

Исти они који од нас очекују да испоручимо Хашком трибуналу или сами изведемо пред суд малтене сваког нашег војника или полицајца који је и мрко погледао албанског, бошњачког или хрватског цивила, према нама допуштају да се поступа у складу са принципима Џингис-кана. А он је пре око 800 година рекао да је „највеће задовољство“, уз истребљивање поражених противника, „отимање њиховог богатства и уживање у њиховим женама и ћеркама“.

* * *

Колико год да ме заболи када чујем да су ухапшени припадници српске полиције и војске због ратних злочина, разумем да убијање цивила или масакрирање заробљеника не сме да остане некажњено. Међутим, злочин је злочин, ко год да га почини. Тешко је

одржати у себи пламен праведности, ако се он непрекидно гаси леденом неправдом која се чини нашем народу. А по ко зна који пут уверили смо се да су масовне убице Срба, по стандардима евроатлантских моћника, пре кандидати за високе државне функције него за затвор!

И није тиме угрожена само правда и човечност, већ дугорочно и мир на брдовитом Балкану. Они који су нас истребљивали, тиме што су им злодела опроштена, охрабрени су да наставе да их чине првом zgodном приликом. А ми, тиме што су наши сународници од стране домаћих и страних судова масовно процесуирани, мање смо просветљени или застрашени, а више резигнирани. Драконске осуде Срба, били они и криви, у условима када не одговарају они чије су руке до лаката у српској крви, за већину припадника нашег народа не да нису примери који показује да се злочин не исплати, односно подстичу солидарност са жртвама, већ су нешто иритантно.

Знају све то и они светски моћници који стално причају о братству међу народима и о правди и људским правима, а све то на Косову и у Хашком трибуналу нескривено газе. Зато помислим да они намерно стварају погодно тле за то да се са Балкана, ако у неком тренутку процене да им је корисно, поново чује „олуја“. „Олуја“ која неће донети срећу ни оним народима који се „грле и љубе“ са евроатлантским душебрижницима и поздрављају њихову асиметричну политику. Мондијалистичкој елити, која за сада налази интерес да се према њима понаша пријатељски, до њих је стало таман колико и до нас! А по томе што нико није осуђен за погром 17. марта 2004. године, за масакрирање деце у Гораждевцу или било који други масовни злочин, видимо колико им је стало чак и до елементарног права на живот Срба и Српкиња.